Статути великого князівства литовського

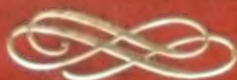

ТОМ II

Статути великого князівства литовського

у 3-х томах

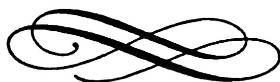

ТОМ II

Статут великого князівства литовського 1566 року

За редакцією
С. Ківалова, П. Музиченка, А. Панькова

Одеса
«Юридична література»
2003

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)“15”

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С.Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С.Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С.Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ Без оголош.

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ Без оголош.

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар**, д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко**, д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко**, д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

Титульна сторінка списку Адама Залуського

Перша сторінка реєстру Луцького списку

STATVT

WIELKIEGO XIĘSTWA

LITEWSKIEGO

Ktorym sie sądzą Woiewodstwa te

KIIOWSKIE WOLINSKIE BRCLWSKIE

Wydany w Wilnie Roku P: 1566

Ma w sobie Rozdziałow czternascie

ROZDZIAL I

O Personie Hospodarskiey

Artykul pierwszy.

Wszyscy obywatele WXL: iednym Prawem pisanym od nas danym sądzeni być maią.

Naprzod My Hospodar [illegible]
[illegible]
naszego Wielkiego Xięstwa Litewskiego [illegible]

Титульна сторінка списку Адама Залуського польською мовою

Перша сторінка реєстру списку Адама Залуського

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васияляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васисляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васияускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускої[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васияускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васіляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Васіляускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васіляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускаг[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васисляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Васиряускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васяляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускаг[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васияляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускоґ[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускаг[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васкляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускога[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васильяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Васиняускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускої[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускаг[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васіляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускогo[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васaccess Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускаг[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васіляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Васіляускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускогʼ[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залускогі[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васіляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Васяляускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ві. В одному фоліанті маємо два прошиті списки — старопольською і староукраїнською мовами. Список староукраїнською мовою виконаний у 1619, старопольською — у 1641 р. Список староукраїнською мовою зроблений київським земським підписком Адамом Залуським, на що вказує запис на звороті аркуша 130 рукопису: «То есть Статут власный статут Адама Залуског[о] рукою власною року 1619 д[ня] 23 новембрис в канцел[ярии] кгрод[ской] Киев[ской]».

З групи неповних списків Статуту 1566 року слід відзначити, перш за все, Почаївський список, який «в замку Володимерского кгроду» виготовив у 80-х роках XVI ст. Матис Савицький [12, с. 90]. Свою назву він отримав за місцем тривалого зберігання у Почаївській лаврі, де його вперше виявив І. Каманін. Свого часу із цим списком працювали відомі українські історики М. Ясинський та М. Максимейко. В роки громадянської війни список загубився і лише в 1959 р. був придбаний у приватної особи Львівською науковою бібліотекою ім. В. Стефаника, де знаходиться і нині. Текст Статуту починається у цьому списку з арт. 3 розд. III і закінчується арт. 30 розд XIV.

До неповних списків належить і список Яна Хотимського — у ньому відсутні частина розділу VIII і повністю шість останніх розділів. Назву список отримав за іменем і прізвищем його власника, а можливо і замовника: «Тот Статут есть властный его м[и]л[о]сти п[а]на Яна Хотимского» (зв. арк. 75). Список датується 80—90-ми роками XVI ст. Нині зберігається в Санкт-Петербурзькій державній публічній бібліотеці ім. М. Е. Салтикова-Щедріна.

До нашого часу дійшов також фрагмент списку (всього 11 аркушів), написаний староукраїнською мовою. Свою назву список отримав за прізвищем його власника — академіка К. Яблонскіса. Цей фрагмент списку Яблонскіса зберігається у бібліотеці АН Литви.

В науковому обігу маємо також копії двох списків — Почаївського і Василя Усовича. Копія Почаївського списку зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН України. Ще у 1900 році копію зробила М. Козловська. Значення цієї копії полягає у тому, що в ній є загублені в оригіналі Почаївського списку арт. 1 і початок арт. 2 розділу III Статуту.

Копія списку Василя Усовича зроблена наприкінці XVIII ст. на замовлення одного із сановників Катерини II — В. Попова. Довгий час копія знаходилася у родовому маєтку В. Попова, в Решетилівці Полтавської губернії. У 1919 р. рукопис опинився в Криму і нині зберігається в бібліотеці Сімферопольського університету.

Поміж списків Статуту 1566 року старопольською мовою С. Лазутка і А. Василяускене виділяють п'ятнадцять [13, с. 106—125]. Більшість списків, написаних старопольською мовою — списки Волинського статуту — мають «волинське» походження. Поміж них: Бальдичовський, Варшавський (Перемишльський), Петербурзький (Горайна), Кременецький, Перший, Другий та Третій списки Чарторийського. Їхній палеографічний опис зробили С. Лазутка і А. Василяускене [13, с. 106—125]. Значення цих

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар**, д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко**, д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко**, д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000-037}{8164-2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)“15”

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С.Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000—037}{8164—2003}$ Без оголош.

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000-037}{8164-2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2

ББК 67.3(4Лит) + 63.3(4Лит)44
С782
УДК 340.15(474.5) + 94(474.5)"15"

У XIV—XVI ст. ст. українські землі входили до складу Великого князівства Литовського, яке сучасники називали Литовсько-Руською державою. Ця обставина суттєво вплинула на розвиток правової культури українського, литовського, білоруського і російського народів. За шістдесят років литовський уряд тричі здійснював кодифікацію права, що було винятковим явищем для часів, коли прийняті закони залишалися чинними протягом століть. Статути 1529, 1566 і 1588 років вміщують цінний матеріал щодо характеристики соціальних, економічних і політичних відносин, суспільного і державного ладу, судової системи, галузевих норм права, які склалися на той час у Великому князівстві Литовському, в тому числі і на українських землях.

Авторський проект, який здійснюється в Одеській національній юридичній академії, передбачає видання текстів трьох Статутів мовою оригіналу з їхнім перекладом на сучасну українську мову, але зі збереженням, де це можливо, граматичних форм і конструкцій староукраїнської ділової мови.

Другий том видання присвячений Статутові Великого князівства Литовського 1566 року, який на українських землях отримав назву «Волинський». За основу цього видання взято список Василя Усовича. До тексту Статуту староукраїнською мовою додаються привілеї, які передували Статутові, поправи до Статуту, переклад їх на сучасну українську мову, історіографічний огляд, коментар, словник і бібліографія.

Переклад Статуту Великого князівства Литовського 1566 року на українську мову здійснюється вперше.

Автори передмови: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *історіографічний огляд зробили*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *текст староукраїнською мовою опрацювали*: **С. Ківалов, П. Музиченко, А. Паньков**; *переклад тексту на українську мову здійснили*: **Л. Бондар, П. Музиченко, А. Паньков**; *коментар зробили*: **С. Ковальова, М. Крумаленко, П. Музиченко**; *словник і бібліографію склали*: **М. Крумаленко, П. Музиченко, А. Паньков**

Рецензенти: **О. І. Бондар,** д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри української мови Одеського національного університету ім. І. І. Мечникова; **О. Л. Копиленко,** д-р юрид. наук, професор, академік Академії правових наук України, віце-президент Академії правових наук України; **О. О. Шевченко,** д-р юрид. наук, професор кафедри теорії та історії держави і права Київського університету ім. Тараса Шевченка

Рекомендовано до друку вченою радою
Одеської національної юридичної академії.
Протокол № 2 від 26 вересня 2003 р.

С $\frac{1202000000-037}{8164-2003}$ **Без оголош.**

ISBN 966—8104—41—2